

РЕШЕНИЕ

№ 8077

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20211110158896 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на /фирма/ срещу ИВ. Д. К., с която са предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове за установяване дължимостта на вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК по ч. гр. д. № 17410/2021г. по описа на СРС, 40 състав, а именно: **21 636,77лв.**, представляващи главница по договор за кредит за текущо потребление от 24.03.2014г., ведно със законната лихва от 26.03.2021г. до изплащане на вземането, **1913,59лв.** представляващи договорна лихва за периода от 02.02.2020г. до 21.03.2021г., **106,30лв.**, представляващи санкционираща лихва за периода от 02.02.2020г. до 21.03.2021г., **24,04лв.**, представляващи законна лихва за забава за периода от 22.03.2021г. до 25.03.2021г., и **120лв.**, представляващи разходи при изискуем кредит.

Ищецът твърди, че на 24.03.2014г. между страните е сключен договор за кредит за текущо потребление, по силата на който банката, в качеството на кредитодател, предоставила на ответника, в качеството на кредитополучател, сумата от 35 000лв. със срок за издължаване 120 месеца, считано от датата на усвояване. Поддържа, че кредитът е усвоен от ответника по негова разплащателна сметка. С договора било постигнато съгласие кредитополучателят да дължи възнаградителна лихва за ползването на кредита, която към датата на сключване на договора била в размер от 11,50% годишно. За падежна дата на кредита било определено 5-то число на всеки месец. На 14.04.2017г. и 16.04.2019г. между страните били сключени допълнителни споразумения към договора за кредит, с които било постигнато съгласие за намаляване на лихвения процент по кредита, промяна на падежната дата, за удължаване на крайния срок за погасяването му и др. Посочва, че ответникът изпаднал в забава за плащане на 14 бр. падежирали месечни вноски, поради което кредитът бил обявен за предсрочно изискуем, за което ответникът бил уведомен.

Съобразно изложеното, моли за постановяване на решение, с което да бъдат уважени предявените искове.

Ответникът е депозирал отговор на исковата молба в законоустановения срок, с

който оспорва предявените искове. Признава, че на 24.03.2014г. между страните е сключен договор за кредит, както и допълнителни споразумения от 04.04.2017г. и 16.04.2019г., ведно с представените погасителни планове към тях. Твърди, че кредитът не е обявен законосъобразно за предсрочно изискуем, тъй като адресът на длъжника не бил посещаван минимум три пъти в рамките на 1 месец. Оспорва лицето Б. И. да има качеството призовкар при ЧСИ Я., както и лицето К. С. да е пълномощник на ищцовото дружество. Твърди, че не се е съгласявал с отчитането на кредита по сметка 31636377 и такъв номер не е посочен нито в договора, нито в допълнителните споразумения. Оспорва и адресът му да е посещаван от призовкаря. Прави възражение за недействителност на чл. 8 от договора и т. 1 и т. 1.1 от споразумението от 04.04.2017г. и т. 3, т. 3.1. и т. 3.3 от споразумението от 16.04.2019г., поради абсолютната им неразбираемост и неравноправност съгласно чл. 143 ЗЗП. Счита, че по делото е безспорно, че до 02.02.2020г. е заплащал дължимите месечни вноски, поради което и с оглед недействителния характер на клаузите за договорна лихва, прави възражение за прихващане с недължимо платените от него суми за договорни лихви в общ размер от 18 093,27лв., представляващи вноски от 1 до 61 по погасителния план към договора от 24.03.2014г. и вноски от 1 до 10 по погасителния план към допълнителното споразумение от 16.04.2019г. (съгласно изричното уточнение, направено с молба вх. № 87358/03.05.2022г. /л. 92 от делото/), с насрещното вземане на банката за дължими главници за 14-те неплатени вноски. Поради това счита и че не са били налице предпоставките за предсрочна изискуемост на кредита. Твърди, че клаузата за санкционна лихва също е неравноправна и нищожна. Оспорва и дължимостта на сумата от 120лв. за разходи.

Съобразно изложеното, моли за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 и 2 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По делото е отделено за безспорно в отношенията между страните с доклада по чл. 146 ГПК, че на 24.03.2014г. между тях е сключен договор за кредит за текущо потребление и допълнителни споразумения от 04.04.2017г. и 16.04.2019г. към него със соченото съдържание и приложените погасителни планове.

От представения договор за кредит за текущо потребление от 24.03.2014г. се установява, че банката, в качеството на кредитодател, се е задължила да предостави на ответника, в качеството на кредитополучател, сумата от 35 000лв. за текущо потребление. В чл. 2 е предвидено, че срокът на издължаване на кредита е 120 месеца, считано от датата на неговото усвояване. Чл. 4 от договора урежда, че кредитът се усвоява чрез разплащателна сметка с IBAN № ***** с титуляр ответника И.К., а в чл. 5 е уредено, че кредитът се погасява чрез същата разплащателна сметка на месечни вноски, включващи главница и лихва, съгласно погасителния план към договора, представляващ приложение № 1. Като падежна дата на месечните вноски е посочено 5-то число на месеца. В чл. 8 е уговорено, че кредитът се олихвява с преференциален променлив лихвен процент в размер на 11,50% годишно или 0,03% на ден при изпълнение на условията по „договор за ползване на пакети частно банкиране на /фирма/ и приложенията към него, сключен между страните по настоящия договор. При нарушаване на условията, кредитополучателя губи правото си да ползва преференциите изцяло и приложимият лихвен процент се увеличава съгласно „договора за ползване на пакети частно банкиране на /фирма/. Максималният размер, който може да достигне лихвеният процент в резултат от неизпълнение на условията, е

променливият лихвен процент, приложим по стандартни потребителски кредити със съответните изменения на променливата му компонента, който към датата на сключване на договора за кредит е 14,95% годишно или 0,04% на ден. В чл. 14 от договора е предвидено, че неразделна част от него са общите условия (ОУ) за предоставяне на кредити за текущо потребление на физически лица, които кредитополучателят е получил и приема с подписването на договора. Съгласно чл. 15 от договора кредитополучателят заплаща такси съгласно Тарифата за лихвите, таксите и комисионните, които банката прилага по извършвани услуги на клиента.

От изслушаното, прието и неоспорено от страните заключение по съдебно-счетоводната експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, се установява, че кредитодателят е изпълнил основното си задължение по договора, като е предоставил заемната сума на ответника в пълния размер от 35 000лв., която е постъпила по горепосочената разплащателна сметка на ответника и по този начин кредитът е усвоен. В тази връзка несъстоятелни са доводите на ответника, свързани с номера на сметката, по която кредитът е отчитан от банката. При изслушването си вещото лице разясни, че всеки кредит се отчита по две сметки - едната е кредитната /заемната/, а другата разплащателната. Кредитната сметка има вътрешен аналитичен номер, а не IBAN, и служи за отчитане на кредита от страна на банката, тъй като след постъпване на сумите от разплащателната сметка на длъжника, същите преминават към тази кредитна сметка, която се отнася за конкретния кредит, и има за предназначение само отчитане на кредита. Чрез нея не могат да бъдат извършвани други операции, както е при разплащателната сметка.

След като банката е изпълнила основното си задължение да предостави кредита на ответника, за последния се е породило насрещното му задължение да го върне в предвидения срок на уговорените погасителни вноски, включващи и дължимото възнаграждение. Между страните е отделено за безспорно в проведеното на 19.04.2022г. открито съдебно заседание, че до 02.02.2020г. ответникът е погасявал точно задълженията си по договора и допълнителните споразумения. Вещото лице по ССЧЕ посочва, че за периода 24.03.2014г.-05.03.2020г. ответникът е извършил плащания в общ размер от 29356,47лв. за погасяване на задълженията по договора, като с тях са погасени 15400,93лв. договорна лихва, 13890,97лв. главница и 64,57лв. санкционна лихва. Последно заплатената от ответника сума е на 05.03.2022г. и е послужила за погасяване на задълженията към 02.01.2020г. за главница и към 02.02.2020г. за договорна лихва, като последващи плащания по кредита няма. Експертът разяснява, че не са заплатени месечните вноски с падежи от 02.02.2020г. до 02.03.2021г., като на 22.03.2021г. е осчетоводено предсрочната изискуемост на кредита. Вещото лице посочва, че незаплатеният общ размер на главницата по кредита възлиза на 21 636,77лв. и включва 1917,39лв. падежирала главница и 19 719,38лв. непадежирала предсрочно изискуема главница; 1913,59лв. неплатена договорна лихва с падежи 02.02.2020г.-21.03.2021г.; 106,30лв. неплатена санкционна лихва върху просрочена главница за периода 02.02.2020г.-21.03.2021г.; 120лв. – неплатена такса за предсрочна изискуемост и 24,04лв. законна лихва за периода 22.03.2021г.-25.03.2021г.

Както се посочи по-горе, по делото не е спорно, че на 04.04.2017г. и 16.04.2019г. между страните са сключени допълнителни споразумения /анекси/ към договора за кредит, с които са частично преуредени отношенията между тях. Със споразумението от 04.04.2017г. страните са постигнали съгласие за промяна на лихвения процент по договора. Предвидено е, че кредитът ще се олихвява с преференциален променлив лихвен процент в размер на 7,50% годишно съгласно одобрение 30454 от 22.03.2017г., формиран от стойността на 6-месечен SOFIBOR 0,326%, който при отрицателна стойност се приема със стойност нула, и фиксирана надбавка в размер на 7,174%, която

е формирана вследствие на намаление на първоначално договорения лихвен процент с индивидуална отстъпка от 4,000%. Посочено е, че лихвеният процент се запазва такъв при изпълнение на условията по „договор за ползване на пакети частни банкиране на банката“ и приложенията към него, а при прекратяване на този договор, кредитополучателят губи правото да ползва преференциите изцяло или частично и приложимият лихвен процент се увеличава чрез увеличаване на договорената надбавка. Максималният размер, до който може да достигне лихвеният процент в резултат на неизпълнение на горните условия, е стандартният променлив лихвен процент, приложим по стандартни потребителски кредити, в размер на 6-месечният SOFIBOR към съответната дата и фиксирана стандартна надбавка в размер на 13,124%. Според чл. 1.1 лихвеният процент се променя с промяната на 6-месечният SOFIBOR при предпоставките, по реда и в сроковете, посочени в общите условия, а в случаите на отрицателна стойност на съответния лихвен индекс, същата се приема за стойност 0%, като крайният лихвен процент не може да бъде по-нисък от размера на фиксираната стандартна надбавка или от размера на фиксираната стандартна надбавка, намалена при изпълнение на условията по договора за ползване на пакети частно банкиране.

С допълнителното споразумение от 16.04.2019г. страните са постигнали съгласие, че се формира остатък от дълга в размер от 22 890лв., който се дължи за нови 120 месеца, считано от датата на подписване на споразумението. В чл. 2 е предвидено, че падежната дата се променя на 2-ро число на месеца. Съгласно чл. 3 от споразумението, кредитът се олихвява с променлив лихвен процент, който към този момент е 7,297% годишно или 0,020% на ден, формиран от стойността на референтен лихвен процент, представляващ индикатор „Среден лихвен процент по салда по сročни депозити в лева на домакинствата със срок над 1 ден до 2 години“ 0,180%, който при отрицателна стойност се приема със стойност нула, и фиксирана стандартна надбавка в размер на 7,117%, при условията на ползване на пакет „Частно банкиране“. Максималният размер, до който може да достигне лихвеният процент, е стандартният променлив лихвен процент, приложим по стандартни потребителски кредити в размер на референтният лихвен процент към съответната дата и фиксираната стандартна надбавка в размер на 13,270%. Предвидено е, че стойностите на индикатора се публикуват на интернет страницата на БНБ, като сайтът е конкретно посочен. В чл. 3.1 е уговорено, че при прекратяване на договора за ползване на пакета, освен ако в него не е предвидено друго, кредитополучателят губи правото си да ползва преференцията изцяло и приложимият лихвен процент се увеличава чрез прилагане на фиксирана стандартна надбавка от 13,270%. В чл. 5 е уредено, че кредитът се погасява чрез същата разплащателна сметка на ответника на месечни вноски съгласно погасителен план, представляващ приложение № 1 към споразумението.

С отговора на исковата молба ответникът е направил възражение за недействителност на чл. 8 от договора, т. 1 и т. 1.1 от споразумението от 04.04.2017г. и т. 3, т. 3.1. и т. 3.3 от споразумението от 16.04.2019г., които съдържали „едностранно наложена воля на банката за формиране на лихвата по кредита, като клаузите били абсолютно неразбираеми и неравноправни по смисъла на чл. 143 ЗЗП“. В проведените устни състезания процесуалният му представител доуточнява, че според тези клаузи, лихвата може да се увеличава, но не и намалява, като в най-лошия случай стойността можело да бъде нула, но не и отрицателна величина.

Съдът намира, че по делото е безспорно, че ответникът, който е физическо лице, има качеството потребител съгласно легалната дефиниция, дадена в пар. 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, поради което се ползва от потребителската защита на закона. Ответникът счита, че горецитираните клаузи от договора и допълнителните споразумения, са неравноправни поради едностранното им налагане от банката и тяхната абсолютна

неразбираемост, в резултат от което същият е плащал възнаградителна лихва без основание и с това свое вземане прави възражение за прихващане. Съдът намира, че горепосочените клаузи нито са едностранно наложени от банката, нито са неразбираеми, с оглед на което не се явяват неравноправни и като такива нищожни.

Съгласно чл. 143, ал. 1 ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключван с потребител, е уговорка **във вреда на потребителя**, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. В ал. 2 е налице примерно изброяване на хипотези, когато клаузите са неравноправни.

В случая клаузата за определяне на възнаградителната лихва е ясна, не е във вреда на потребителя, отговаря на изискванията за добросъвестност и не води до значително неравновесие в правата и задълженията между потребителя и търговеца. Обстоятелството, че е определен пределен минимум, под който лихвата не може да падне, не я прави неравноправна. Напротив, тази клауза е абсолютно ясна за средния потребител - каквито и обстоятелства да настъпят, винаги ще дължиш поне X% лихва. Ответникът се е съгласил с този начин на определяне на лихвата. Няма данни банката да е изменяла едностранно лихвения процент. Напротив, налице са две промени със сключените допълнителни споразумения, резултат от общата воля на страните, като с тях положението на кредитополучателя е подобро, като е намален лихвеният процент, тоест промените са в негова полза, а не в негова вреда. Но дори да се приеме, че клаузите от договора за кредит и допълнителните споразумения в частта относно правото на кредитора да променя базовия лихвен процент и свързаните с тях клаузи от ОУ осъществяват хипотезите на неравноправни клаузи по чл. 143, т. 3, т. 10 и т. 12 ЗЗП, което е основание за квалифицирането им като нищожни съгласно чл. 146, ал. 1 ЗЗП, частичната нищожност не освобождава кредитополучателя от задължението за заплащане на лихва по кредита в първоначално уговорения при сключване на договора размер. Следва да се има предвид, че съобразно действителният смисъл на нормата на чл. 430, ал. 2 ТЗ, договорът за кредит по дефиниция е възмезден, тоест кредитополучателят дължи възнаграждение за ползваните парични средства /в този смисъл Решение № 153/13.03.2020г. по т. д. № 1294/2015г., II ТО на ВКС/. Ето защо, дори клаузата за възможност на банката едностранно да изменя лихвения процент да бъде призната за неравноправна и нищожна, това не освобождава изцяло кредитополучателя от задължението му да заплаща такава, а единствено до това да я дължи в първоначално уговорения размер /в този смисъл Решение № 92/09.09.2019г. по т. д. № 2481/2017г., II ТО на ВКС/. В случая обаче този вариант дори е по-неблагоприятен за ответника, тъй като с последващите допълнителни споразумения същата е намалявана, а не увеличавана. Тоест, той има интерес да бъде приложен по-ниският впоследствие уговорен лихвен процент, а не първоначалният по-висок.

С оглед изложеното, съдът приема, че платените от ответника възнаградителни лихви в изпълнение на договора за кредит не са лишени от основание и същият няма право на вземане за същите. Предвид липсата на насрещното вземане, с което прави възражение за прихващане, последното се явява неоснователно, като съдът не дължи изричен отхвърлителен диспозитив в тази насока /виж ТР № 2/18.03.2022г. по тълк. дело № 2/2020г., ОСГТК на ВКС/.

Съдът намира, че клаузите, уреждащи дължимата санкционна лихва при забава в размер от договорния лихвен процент плюс надбавка от 10 процентни пункта влиза в противоречие с чл. 33, ал. 2 ЗПК и се явява частично нищожна. При забава длъжникът дължи само законната лихва за забава. От заключението по ССЧЕ се установява, че законната лихва за забава върху незаплатените падежирали главници за периода от датата на падежа до 21.03.2021г. е в размер на 114,90лв., докато претендираната от

ищеца санкционна лихва е в по-нисък размер от 106,30лв. С оглед на това, мораторната лихва се дължи в пълния претендиран размер.

Съдът намира, че ответникът не дължи сумата от 120лв. – разходи при изискуем кредит. Същите също са уговорени в нарушение на императивното изискване на чл. 10а, ал. 2 ЗПК, което не допуска кредиторът да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Събирането на вземането по кредита представлява част от неговото управление. Освен това, по същността си тази клауза има характеристиките на неустойка за неизпълнение на задължението за плащане на вноските на уговорения падеж. С така уговорената клауза се цели заобикаляне на нормативно установеното в ЗПК ограничение относно максимално допустимия размер на обезщетението за забава спрямо потребителя. Изпадането на длъжника в забава обуславя правото на кредитора да търси единствено мораторна лихва за периода съизмерима само с лимитирания размер на законната лихва, като всякакви други договорни клаузи, уговарящи допълнителни задължения, независимо от тяхното наименование като „такси“, „разходи“ и др., които по същността си имат за цел обезщетяване на същата вреда за кредитора от настъпилата забава, са нищожни съгласно чл. 21, ал. 1 ЗПК и като такива не пораждат действие. Ето защо, тази сума е недължима от ответника.

Доводите на ответника, свързани с нарушения при обявяването на кредита за предсрочно изискуем, са неоснователни. Съгласно дадените разяснения в т. 18 на ТР № 4/18.06.2014г. по тълк. дело № 4/2013г., ОСГТК на ВКС предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в чл. 20а, ал. 2 ЗЗД, настъпва с волеизявление само на едната страна и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл. 60, ал. 2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуем, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ.

В случая са налице и двете предпоставки – ответникът признава, а и от заключението по ССЧЕ се установява, че същият е преустановил плащанията по кредита и към датата на подаване на заявлението не са били платени месечните вноски с падежи 02.02.2020г.-02.03.2021г. Налице е и втората предпоставка – уведомяване на длъжника за изявлението на банката да счита целия кредит за предсрочно изискуем. Видно е, че банката е изпратила покана – уведомление до длъжника /л. 41/, с която обявява кредита за предсрочно изискуем. Тази покана представлява валидно изявление за упражняване на преобразуващото право на банката, тъй като недвусмислено обективира волята на кредитора поради неизплатени задължения по конкретния договор за банков кредит да обяви непладежиращия остатък от кредита за предсрочно изискуем. Допълнителните споразумения са сключени именно към договора за кредит от 24.03.2014г., поради което не е необходимо и тяхното изрично посочване. По отношение на номера на сметката, по която е отчитан кредитът, бяха изложени по-горе съображения, които не следва да бъдат преповтаряни, но само за пълнота следва да се посочи, че длъжникът не може да определя на банката по какъв начин и по каква собствена сметка да отчита кредита. От съдържанието на поканата става пределно ясно по кой договор се обявява кредитът за предсрочно изискуем.

Не могат да бъдат споделени и доводите на ответника, свързани с начина на връчване на поканата. Същата е изпратена за връчване чрез ЧСИ, каквато възможност

законът изрично допуска. Същата е връчвана на адреса, който е посочен в последното споразумение от 16.04.2019г. Видно от удостоверяванията на връчителя, направени в разписката на л. 42, адресът е посетен на 26.08.2020г., 17.09.2020г. и 04.10.2020г. (неработен ден) по различно часово време. Корективното тълкуване на чл. 47, ал. 1 ГПК е в смисъл, че ответникът не може да бъде намерен на адреса в продължение на поне един месец, а не на точно един месец. В случая са спазени всички законови изисквания за три посещения в продължение на повече от месец, с интервал от поне една седмица между тях, като ответникът не е открит на адреса. След като не е открит адресатът или друго лице, което да получи книжата, правилно е залепено уведомление по чл. 47 ГПК. Следва да се има предвид, че извършените от връчителя удостоверявания в съобщението имат характера на официални удостоверявания съгласно чл. 179, ал. 1 ГПК и в тежест на страната, която ги оспорва, е да ги обори. От съобщението на ЧСИ Я. и приложения към него трудов договор се установява, че лицето Б. И. е служител на длъжност „призовкар“ при съдебния изпълнител, с оглед на което са изпълнени изискванията на законовия текст. Ответникът не е ангажирал никакви доказателства, които да опровергават констатациите на връчителя, с оглед на което съдът ги приема за достоверни. От констативния протокол, съставен от съдебния изпълнител, се установява, че никой не се явил в двуседмичния срок от залепване на уведомлението за получаване на поканата, а постоянният и настоящ адрес на длъжника съвпадат с този, на който е залепено уведомлението. Ответникът не е открит и на адрес на дружество, в което е управител. Ето защо, поканата-уведомление е надлежно връчена с изтичане на 2-седмичния срок за получаването ѝ от залепване на уведомлението и са изпълнени двете кумулативни предпоставки за обявяването на кредита за предсрочно изискуем.

По изложените съображения и при съобразяване заключението по ССЧЕ, съдът приема, че ответникът дължи сумата от 21 636,77лв. - падежирала и предсрочно изискуема главница по договора за кредит, 1913,59лв. – неплатена договорна лихва с падежи 02.02.2020г.-21.03.2021г., 106,30лв. – санкционна лихва за периода 02.02.2020г.-21.03.2021г. и 24,04лв. – законна лихва за забава за периода 22.03.2021г.-25.03.2021г. /виж отговора на вещото лице по ССЧЕ в откритото съдебно заседание – л. 85/. Тези искове се явяват изцяло основателни и следва да бъдат уважени в пълен размер.

Искът за сумата от 120лв. – разходи при изискуем кредит, подлежи на отхвърляне.

По разноските:

При този изход на спора, всяка страна има право на разноски съразмерно на уважената и отхвърлената част от исковете.

За заповедното производство ищецът е направил разноски в размер на 476,01лв. за държавна такса и претендира юрк. възнаграждение, което съдът на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във връзка с направеното възражение от ответника, му определя на 50лв. От общия им размер – 526,01лв., следва да му се присъдят 523,36лв.

За исковото производство ищецът е доказал разноски в размер на 566лв. за държавна такса, 350лв. депозит за експертиза и претендира юрк. възнаграждение, което съдът на основание чл. 78, ал. 8 ГПК при съобразяване правната и фактическа сложност на делото и направеното възражение от ответника определя на 100лв. От общия размер на разноските – 1016лв., следва да му се присъдят 1010,88лв.

Ответникът не е доказал направата на разноски и не претендира адв. възнаграждение.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 и 2 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД от /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление /населено място/, **срещу** ИВ. Д. К., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, че ответникът **дължи** на ищеца следните суми, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК по ч. гр. д. № 17410/2021г. по описа на СРС, 40-ти състав, а именно: **21 636,77лв.**, представляващи главница по договор за кредит за текущо потребление от 24.03.2014г., изменен с допълнителни споразумения от 04.04.2017г. и 16.04.2019г., ведно със законната лихва от 26.03.2021г. до изплащане на вземането, **1913,59лв.**, представляващи договорна възнаградителна лихва за периода от 02.02.2020г. до 21.03.2021г., **106,30лв.**, представляващи санкционна лихва за периода от 02.02.2020г. до 21.03.2021г., **24,04лв.**, представляващи законна лихва за забава за периода от 22.03.2021г. до 25.03.2021г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата от **120лв.**, представляващи разходи при изискуем кредит.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ИВ. Д. К., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, **да заплати на** /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление /населено място/, сумата от **523,36лв.** – разноски в заповедното производство и сумата от **1010,88лв.** – разноски в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в **двуседмичен** срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____